

Títol: Distopia

Autora: Luïsa Quevedo i Junyent

“Si noia, jo era un melenes que tocava la guitarra en un grup a l’institut, que ni els *Beatles*! (Assajàvem a un local de Castellar, en autobús hi anàvem...només vam fer un concert! Haha! Què se’n deu haver fet del Puchi? Tocava el baix i era el solista). Què deia, nena? Ah, si! Doncs que no fa res que vaig acabar la carrera (Quins temps! Jo no havia estudiat mai de debò però mon pare va dir *caixa o faixa* i m’hi vaig posar! Ara, no ens perdiem ni una festa! No estic segur si va ser a la UPC o a la UAB. Diria que vaig fer Informàtica... o Exactes. Alguna cosa de números!). Per on anava? Si! Em vaig casar massa jove i no vaig fer sort. Sap greu dir-ho però, caram, és veritat. La meua dona tot el dia fora, a la seva! I de la canalla me n’ocupava jo, després de pensar tot el dia! Sembla que encara tinc la primera filla als meus braços (no parava de bramar i era lletja amb ganes!...O potser vam tenir primer el nano? A voltes s’ajunta tot). Caram! Si que tarda la doctora! Quina dona! Tan eixerida i bona professional! I quina paciència! A veure si em dona algun medicament per no despistar-me tant, que darrerament no estic fi. Arregla’m la corbata nena, que vull fer goig. Ara fa dies que no venia. Deu pensar que m’he canviat de neuròloga! Deu me’n guard! Mira, mira, ja surt! Doctora, doctora! Soc aquí, li porto una rosa, em podria receptar alguna cosa per descansar millor? Estudio física i toco en un grup. Treballo molt i em cuido tot sol dels fills. La dona no fa res. Vaig sobrepassat. Quin somriure més bonic!”

-Enric, torneu a ser aquí? No pateixis, Lia, ja se que és ell que insisteix. Amor, al vespre ajustem la medicació. Prepararé una truita que et lleparàs els dits i escoltarem música clàssica. Torno d’hora, que avui tinc pocs pacients. Lia, si et plau, aneu a casa. Vigila’l que està una mica alterat, pobret meu.